Ч. 252 Пятниця 11 (23) падолиста 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Два напрями полїтичні.

II.

Коли якийсь нарід подїлить ся на партиї полїтичні, то се не конче мусить зараз вийти ему на шкоду. Се видимо найлїпше на примірах у инших народів. У Нїмцїв суть н. пр. ось які партиї полїтичні: консерватисти, лїберали, клерикали, демократи, соціяльні-демократи, вольнодумні, лїберали-народовцї і богато инших, а мимо того нарід нїмецкий стоїть кріпко і має нинї найбільше значінє в Европі. Але й всї ті партиї полїтичні стоять на спільнім ґрунтї нїмецкім, всї они признають ся до нїмецкого народу і лиш для того народу хотять працювати і дїйстно працюють. То само може і повинно бути у нас. В поглядах полїтичних можемо дуже розходити ся, але з ґрунту народно-рускоrо не повинна і не сьміє нїяка партия уступати, коли хоче дїйстно називати ся і бути рускою.

„Нема нїчого злого, що би не вийшло на добре“ — каже ся в приповідцї. Коли у нас проявили ся нинї два напрями полїтичні, то се може й добре стало ся. До недавна ще намагали ся у нас репрезентувати напрям опозицийний люди, котрі відцурались зовсім свого народу і пішли служити чужим. Була то партия москвофільска, котра, щоби тим лекше могла шкодити народови рускому, удавала, що єсть єго партиєю опозицийною, що нїби то боронить інтересів руского народу, а тим не лиш дурила цїлий сьвіт, але й баламутила самих Русинів, а при тім шкодила їм, де лиш могла. Супротив нового напряму опозицийного усунув ся тій партиї до послїдка ґрунт з під ніг і она стала ясно тим, чим була здавен-давна, клїкою аґітаторів, дїлаючих посередно і безпосередно на шкоду руского народу. Нарід наш отрясає ся поволи як та деревина із усохлих на ній галузий і відкидає їх.

Ми вже виказали попереду, яка єсть ріжниця межи напрямом активної а напрямом відпорної полїтики взагалї. Тепер хочемо приглянути ся тому, яка єсть специяльна ріжниця межи обома нашими напрямами полїтичними. Обі сторони, як та, що держить ся активної полїтики, так і та, що хоче поступати дорогою опозициї, стоять на однім народно-рускім ґрунтї. Головна і найважнїйша засада єсть в обох напрямах однакова; дальше вже єсть ріжниця між ними, можна би сказати, лиш в тактицї, т. є. в способі веденя полїтики. Люди, що держать ся активної полїтики, ставлять засаду вірности католицкій церкви по переду, бо суть переконані, що в звязи з католицкою церквою зможуть успішно дїлати як для нашого народу так і для нашого руско-католицкого обряду, та що така звязь скріпить наші сили до народної роботи. Виходячи із тої засади, суть они того погляду, що сьвітска наша інтелїґенция повинна спільно поступати з нашим духовеньством, котре преці становить переважну часть всеї нашої інтелїґенциї, має широкий круг дїланя, независиме становище і може длятого, а навіть дїйстно має великий, коли не виключний вплив на широкі маси народу. А коли говорить ся о спільнім поступованю з духовеньством, то чей годі поминати найвисших зверхників того духовеньства, наших князїв церкви, тим більше, коли й они не лиш заявляють охоту до участи в народній роботі, але й дїйстно беруть в ній участь.

Лиш в спільнім поступованю сьвітских людий з нашими князями церкви і з нашим духовеньством можемо вести успішно народну роботу. Дуже мудро сказав одного разу Є. Ексц. Впреосьв. Митрополит до кількох сьвітских людий, що були у него в гостинї: „Панове, — остерігав Впреосьв. Митрополит — не зривайте нинї звязи з духовеньством! Прийде ще колись часи, коли наша сьвітска інтелїґенция, як і у инших народів, возьме весь провід полїтичний в свої руки, тогди ми, духовеньство, відступимо вам той провід, але нинї ще не прийшов той час для нас“. Люди з напряму активної полїтики розуміють вагу і значінє тих слів і длятого поступають після них.

Для людий, що ведуть полїтику опору, або признають ся до того напряму полїтичного, єсть засада вірности для католицкої церкви — та тїсна звязь з нашим духовеньством і князями церкви меншої ваги; они видвигнули иншу, більше еластичну засаду „віри батьків наших“, а звязи з духовеньством нашим, хоч і не зовсїм відкидають, то й не в цїлости еї приймають. Найлїпшим доказом на то була послїдна акция виборча. Коли розходило ся о то, щоби поставити кандидатури в двох повітах, то поставлено, що правда, в обох кандидатами людий духовних, але рівночасно й з'їґноровано наших князїв церкви, бо поминено центральний комітет виборчий, в котрім засїдали відпоручники всїх трох ординариятів. А преці голос князїв церкви, взглядно їх відпоручників, був би може мав якусь вагу при ставленю тих самих кандидатур. Не сумнїваємо ся, що князї церкви не були би тим кандидатурам спротивили ся, бо-ж то преці були особи духовні. Вже для того самого годилось було

---

5)

БЕЗ ВИХОДУ.

З польского. — Т. Любича.

(Конець).

Минали години. Срібні проміні місяця блїдли та мішали ся з рожевим блеском свитаючої зірнички. Воробцї почали цьвірінкати на даху, ластівки вилетїли з гнїзд та починали лови на необачні, рухливі овади і мушки, що вже бренїли у воздусї.

Сташко стояв все ще коло вікна, як перше.

Тепер зпоза далекого лїса почав висувати ся величезний, румяний соняшний круг і першим золотим проміном впав на єго блїде лице, на єго очи з синїми смужками під сподом, в котрих видко було безнадїйну і незмірну розпуку.

— Тепер уже мабуть по всїм — шепнув тихо, сгинаючись мимоволї на колїна; на остро закушені губи виступила капля крови.

— Не стерплю сего.... не зможу жити з такими споминами....

Рівь заскрипіла під вікнами. Рожева сукенка мигнула серед кльомбів, а звучна нота веселої пісеньки долетїла до уший Сташка. Він встав. Водив очима за високою, гнучкою постатю дівочою з незвичайною любовю і розжалобленєм.

— Сестричка моя бідна.... бідна, бідна дитина....

Сльози, перші сльози, незнані гостї, напливали ему до очий і спадали на руки, заломані судорожно з розпуки. Чи він любив еї? Тепер перший раз задавав собі се питанє, памятаючи слова Адольфа і шал заздрости, який в нїм збудив сей здогад; питав себе і не вмів собі відповісти.

— Атже то ще дитина! — повтаряв собі, бо звичайно так називав своячку, далеко молодшу від себе.

Коли може в глубинї серця дрімали неясні доси ще єму пориви, то борба сеї ночи викликала їх зі сховку несьвідомо; ті пориви міг замітити хиба ясновидний суперник, заздрістний і зранений у своїй любови.

Стояв у вікнї і дивив ся на неї, а в серцю ріс біль нестерпимий, що єго знести годї вже було. Рівночасно почув страшенну охоту побачити еї ще раз зблизька в цїлій теплій красї свободи і щастя, напоїти очи чаром сьвіжого личка, заким пятно болю і гризоти покладе на нїм нестерті слїди.... А потім? Що буде завтра? може ще й нинї?... Примкнув нараз очи.

— Мушу бачити еї! — сказав і позбув ся своєї одубілости, що єго напала була на ту думку.

Сташко, коли хотів, умів панувати над собою, яким коштом, о се не дбав. Погідний усьміх грав на єго лици, коли несподівано вихилив ся зпоза корча рож до дївчини, що зривала пильно цьвіти.

— Добрий-день тобі, Ганю; рання пташка з тебе!

— Ах, то ти, Стасю! добрий день! — Обняла єго за шию і сердечно поцїлувала в чоло.

— Що то таке стало ся, що ти так рано встав? Ти не мав доси такого звичаю.... Однак раннє вставанє не служить тобі очивидно.... Боже, як ти дивно, як марно виглядаєш! Що тобі?

Сташко чув, що румянить ся від ясного погляду дївчини, котра в тій хвили оглядала єго журливо.

— Ет то нїчо! Якось зле спав я сеї ночи і збудив ся з болем голови.... Се перейде.... дурниця!

— Може лучше переспати ся ще тобі троха, до снїданя що найменше дві години. Тато не встає так рано.

— Нї, нї, жартуєш хиба! Я такий рад, що єсьм з тобою і мав би вертати спати? Ще чого не бувало!

Не міг стерпіти еї бачного погляду і старав ся розмову змінити.

— Але-ж, Ганю, бій ся Бога; чого так корчі рож руйнуєш? На що стілько рож і то самих гарних.... Уже цїлий кошик нарвала ти.... Що на се скаже Маєвский!

старати ся позискати для них поважний голос князїв церкви. Так нї; люди з опозицийного табору, хоч заєдно говорять о консолїдациї, думали, що обійдуть ся без поваги наших князїв церкви і для того відобрали їм можність спільного дїланя. Який був успіх такої роботи, показали самі вибори. Ми в послїдній хвили звернули увагу на хибність такого поступованя, але наш голос проминув марно. Ба, люди з опозицийного напряму не вдоволили ся сею одною акциєю; їм було за мало того, щоби при послїдних виборах поминути князїв церкви. Они ще й розбили центральний комітет виборчий, в котрім ті князї мали свій голос.

Так отже люди із опозицийного табору поступають просто противно, як ті що держать ся полїтики активної; сї хотять спільно поступати з князями церкви і духовеньством, тамтї уважають то за непотрібне, ба може чи й не шкідливе. Люди активної полїтики раді би позискати як найбільше сил для народної роботи — люди відпорної полїтики розбивають ще й ті сили, які суть і відтручують від себе найвпливовійші особи. Правда, міг би нам хтось зробити закид, що ми несправедливо кажемо, що люди з опозицийного табору не хотять звязи з духовеньством, бо-ж прецї як раз при послїдних виборах ставили они своїми кандидатами в тих округах особи духовні. Так єсть, ставили; але треба й то признати, що між нашим духовеньством єсть богато таких, котрі клонять ся до сего напряму полїтичного, очевидно не з иншої причини, як лиш длятого, що они в своїм горячім патріотизмі забувають на то, що коли хто, то наше духовеньство повинно завсїгди держати ся чинної полїтики; се наказує єму не лиш розважний і щирий патріотизм, але й добро церкви та власний інтерес духовеньства. Не через що иншого, як лиш через довголїтну пасивну полїтику тратило наше духовеньство на своїй повазі, на впливі і значіню; лиш через ту полїтику виробила ся у многих осіб серед него дволичність полїтична або байдужність для справ народних. Ті, котрим залежало на тім, щоби ослабити вплив і значінє нашого духовеньства для народної справи, зрозуміли то дуже добре, що лиш пасивною полїтикою зможуть то осягнути. Москвофіли перли з давен давна наше духовеньство до того і дїйстно осягнули в значній части то, чого хотїли. Духовеньство наше повинно би вже раз в своїм власнім інтересї зрозуміти, до чого веде пасивна полїтика і покинути єї а взяти ся до чинної.

Справи шкільні.

Ц. к. краєва Рада шкільна видала до всїх окружних Рад шкільних такий обіжник:

„Щоби додаткам, які належать ся учителям народних шкіл за кождих пять лїт бездоганної і користної служби, запевнити всю ту важність, яку они мають після §. 13 закона з 15 червня 1892 р., ч. 40, дн. з. кр., ц. к. краєва Рада шкільна видає таке розпорядженє:

З кінцем кождого року шкільного окружна Рада шкільна на підставі візитацийних справоздань ц. к. окружного інспектора шкільного возьме під розвагу працю кождого сталого учителя в своїм окрузї і оцїнить докладно, чи була користна, т. є. чи дїти шкільні осягнули що до вихованя і науки цїль, вказану пляном научним.

Коли праця учителя покаже ся не успішною, то треба оцїнити, чи винен тому учитель, чи обставини від него незалежні.

Учителеви, котрого служба в минувшім роцї показала ся неуспішною, треба се заявити окремим рескриптом і візвати єго до ревнїйшої працї.

Щоби вважати службу учителя некористною, треба двох люстраций школи; длятого ц. к. інспектори шкільні кожду школу, що не відповідає своїй задачи, мусять підчас року шкільного звидїти другий раз.

Ореченя ц. к. окружної Ради шкільної, видані при кінци шкільного року, о безуспішности служби учителїв, будуть служити ц. к. краєвій Радї шкільній за підставу при рішаню справи признаваня пятилїтних додатків.

Длятого ц. к. окружна Рада шкільна при кінци кождого року шкільного має прислати виказ тих учителїв, котрих службу признала неуспішною з їх вини або без їх вини. А при посилцї внесень о признанє пятилїтних додатків має окружна Рада шкільна долучувати ті свої ореченя.

Перегляд політичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів поставив пос. Адамек пильне внесенє, взиваюче правительство, щоби оно чим скорше предложило заповіджений проєкт закона о ординациї промисловій. В дискусиї промавляв також і мінїстер торговлї. В голосованю перепало се внесенє що-до пильности 119 голосами против 60 і єго передано відтак до звичайного трактованя.

Зачувати, що фракция ческих послів ухвалила голосувати за підвисшенєм фонду диспозицийного з 50.000 на 100.000 зр. як доказ повного довіря для президента кабінету кн. Віндішґреца.

Молодоческий клюб вибрав своїм предсїдателем дра Енґля на цїлу каденцию. Досі було в сїм клюбі так, що предсїдателями були по черзї члени клюбу.

Франц Кошут наробив Мадярам не мало клопоту. Числячи на популярність свого імени і на заслуги свого батька вибрав ся він в Угорщину, а хоч все ще єсть італїяньским підданим, став їздити від одного міста до другого пропаґуючи ідею якоїсь независимости Угорщини, щось нїби на лад републиканьский. В Дебречинї довів остаточно до таких скандалїв, що аж обрушив на себе мало що не всїх Мадярів, а найбільше верховодячу партию лїберальну і правительство. На пирі в єго честь допущено ся в Дебречинї обиди короля угорского, а крім того вислано ще уложену самим Кошутом телеґраму до італїяньского короля з повідомленєм, як Кошута витає і гостить у себе Дебречин. Справа ся стала ся аж предметом інтерпеляциї в угорскім парляментї і правительство буде змушене виступити против сих демонстраций.

Після приватних депеш, одержаних в Берлинї з Петербурга, не хотїли Фінляндцї в наслїдок першого манїфесту царя складати присяги, а цар Николай велїв тогди виготовити другий манїфест, котрий вже вдоволив Фінляндцїв. Цар приймав оногди дуже прихильно депутацию Поляків під проводом маркґрафа Вельопольского і сказав до депутациї, що має для всїх підданих однакові чувства.

У відповіди на запитанє президента Сполучених Держав Клєвленда в справі посередництва межи Хіною а Япаном відповіло япаньске правительство, що дотеперішні здобутки японьскої армії суть того рода, що Хіна повинна безпосередно зробити предложеня Япанови.

Новинки.

Львів дня 22 падолиста.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. Е. Мінїстер судівництва перенїс ад'юнктів повітових судів:

— Рожі остане ся ще досить на корчах, а добрий Маєсьо не скаже нїчого! Чи думаєш, що він жалує чого для гостий та ще й для таких?

— То ти для гостий зриваєш рожі? — Сташко, хоч силував ся, не міг свобідно говорити, а голос єго затремтїв.

Перелетний румянець покрив личко Ганї і змішана спустила очи, а дрібні пальчики почали обскубувати прекрасну молоденьку чайну рожу.

— Знаю, що ти, Стасю, любиш рожі.... і пан Адольф також....

— І пан Адольф любить рожі?

Сташко мимохіть вимовив се слово і захитав ся нагло, мов перед випитєм чарки з отруєю.

— Чи ти єго дуже любиш, Ганю? — спитав вкінци тремтячим голосом, але дуже поважним. Не міг майже очий відірвати від землї.

Молоденька дївчина випустила рожу і мимоволї зложила руки на грудях; великі єї очи підняли ся до неба з якимсь одушевленєм і подякою, а уста затремтїли, не знати лиш, чи від надміру, чи недостачі слів.

— Ти єго, Стасю, ще не знаєш, тому й питаєш... О, коли-б ти єго знав, так як я!...

В тім оклику чути було всю безмежну любов, боготворенє, віру і одушевленє, цїлий акорд найгарнїйших тонів, які лише на струнах дуже молодих і дуже сьвіжих сердець відзивають то ся згідно і чисто.

Сташко протер замрачені очи; короткий, скорий віддих підносив груди єго, живчики били єму на скранях; боров ся з филею болю чи слїз, що набігала до серця, до горла, до очий.

— Як ти менї дивно нагадуєш матїр! — вишептав вкінци глухо, запанувавши троха над собою.

Ганя стала смутна і неспокійно глянула на него.

— Всї менї то кажуть — відповіла — але чому ти, Стасю, сказав то менї з таким смутком і так чудно дивиш ся тепер на мене? А то може й тобі прийшло на думку се, що й менї все при тім порівнаню приходить? Моя бідна мати, така добра.... гарна, щаслива, люблена, і жила так коротко.... То мусить бути страшно, Стасю, вмирати так молодо серед щастя.... О коли-б ти знав, як я бажаю жити, довго жити, особливо тепер, коли менї так добре на сьвітї, коли я так несказано щаслива!

Кінцем пальцїв обтерла дрібну слїзку, що тремтїла на темних віях єї ока.

Сташко мовчав. Пив по капельцї гірку чашу, по котру сам простяг руку; не хотів, сьмів, не міг єї перебити тих мрій, бачив, що она засліплена, мов мала дитина стоїть над берегом пропасти, котру він власними руками викопав для неї, чув, що за хвилинку впаде в ню певно, розбиваючи на віки все щастє, весь чар, всю молодість свого житя.... Чув се і не міг подати їй помічної руки, не міг єї спасти, не міг....

— Я вже на ее не дивитись не буду — думав з гіркою, самолюбною розкошию, хапаючи за ручку револьвер, мов приятеля, мов дошку спасеня.

Але она занята власними думками не бачила, анї не могла прочути, що дїяло ся в єго души. Складаючи рожі в кошику говорила дальше свобідно:

— Я така рада, Стасю, що ви вкінци стрітили ся і що лучше пізнаєте ся! Бо ти чей приїхав на довший час, правда? Пан Адольф обіцяв остати ся цїлий тиждень.... Се остатний єго побут у нас, бо за другим забере вже мене з собою.... Менї так прикро було, що ти, мій найблизший свояк і найлучшпй приятель не знав доси про ту важну для мене і щасливу зміну долї.... Годї було.... ти подорожував так довго, а ми не мали твоєї адреси.... Любителю подорожи, при твоїй слїдуючій прогульцї в широкім сьвітї будеш мати дім, як власний і вступиш певно до него... Бачиш, як я вже освоїла ся з тою думкою, що будеш жити за границею.... Може се вчасти для того, що я вже пізнала тамтї сторони.... Знаєш, я була у него дома, і пізнала єго матїр, котру він любить більш житя свого і почитає, як сьвяту.... Старушка се, сива як голубка, слабосила; пан Адольф памятає про неї і пильнує, як найлучша донька.... Казав менї, а нїколи не забуду: з яким глубоким смутком, що стратила здоровлє, бо мала велику і тяжку гризоту в житю. Але тепер вже здає ся щаслива і спокійна.... і не дивую ся.... мати такого сина.... дивити ся на се, як єго всї поважають і люблять....

Володим. Кишакевича з Боринї до Болехова, Ос. Билиньского з Комарна до Калуша, Казим. Монного з Підбужа до Жовкви, Фел. Маевского з Сїняви до Жовкви, Меч. Мечиховского з Обертина до Галича. — Ад'юнкт висшого суду краевого у Львові др. Густ. Трибальский одержав посаду ад'юнкта в Бирчи. Ад'юнктами судовими іменований ад'юнкти судів повітових: Ашер Орнштайн в Бирчи для Перемишля, Ів. Чавдерна в Галичи для Коломиї, Генр. Ґуральский в Городенцї для Станїславова, Теоф. Макух в Дубецку для Золочева, Меч. Барт в Бібрцї для Львова, др. Богд Криницкий в Жовкви для Станїславова. Ад'юнктами повітових судів іменовані авскультанти: Ів. Туркевич для Городенки, Тад. Стшелецкий для Рогатина, Евг. Рациборский для Дубецка, Ант. Косиньский для Підбужа, Ів. Гаврусевич для Боринї, Ром. Зданьский для львівского округа висшого суду краевого, Володисл. Фрайнд для Обертина, Меч. Ольшевский для Бібрки, Жигм. Гонт для Комарна і Ів. Хлямтач для Сїняви.

— **Презенту** на гр. к. парохію в Пасїчній надало ц. к. Намістництво о. Омелянови Андроховичеви з Білкова. — Презенту наданя цїсарского в Ославах надало ц. к. Намістництво о. Теодорови Лисевичеви, гр. кат. парохови в Кутах старих.

— **Новий краківский князь-епископ**, кн. Ян Пузина, родив ся 1842 р. в Гвіздци на Покутю з вітця Романа Пузини, бувшого майора польского войска і Гортенсії Дверницкої, дочки польского ґенерала. Науки кінчив у Львові і тут в 1868 роцї зложив докторат прав. Скінчивши унїверситет вступив до прокураториї скарбу у Львові і працював там кілька лїт. В роцї 1876 вступив до духовної семинарийї в Перемишли а 8-го грудня 1878 р. одержав уже сьвященичє рукоположене від епископа Гіршлера. Побувши троха на посадї вікария яко придїлений до парохії в Переворску, одержав в 1880 роцї уже канонію Дрогойовских в Перемишли і рівночасно віцеректорство тамошної духовної семинарийї. В 1886 р. іменовано его епископом-суфраґаном у Львові, а рівночасно обняв ректорство львівскої семинарийї.

— **Зелїзницю зі Станїславова до Вороняньки** отворено, як ми вже доносили, дня 19 с. м. Першим поїздом на тім шляху їхали: шеф секциї бар. Віттек, президент зелїзниць Билиньский, о. інфулат Кершка, ґенерал барон Кравс, полковники Фішер і Насветтер, инші войскові, віцепрезидент висшого суду краевого Тхоржницкий, директор почт і телеґрафів Сеферович, радник прав. Штрушкевич, радники двора Бішоф і Гаґерер, ґен. секретар Князьолуцкий, директори руху Дейма, Вербицкий і Кольошварі, радники Намістництва Моравец і Морачевский і богато инших. Поїзд провадив директор Вербицкий. Дворець станїславівский і двірцї нового шляху були прикрашені. На кождій стациї поїзд ставав короткий час, довше стояв в Надвірнї, Делятинї, при мостї в Яремчу і в Воронянцї. Краєвиди, віядукти і мости на тім шляху прекрасні. Населене витало у себе поїзд дуже радо. В Надвірнї на стациї стріляли з моздїрів, грала музика, а бурмистр витав всю дружину. В Дорі була триюмфальна брама. Війт повитав прибувших хлїбом і сілю; подякував за нову зелїзницю, котра людям дала заробок і богато навчила. У Воронянцї побудовано луки триюмфальні і прикрашено їх хоругвами. Вечером вернули до Станїславова, де відбув ся обід з тоастами на поступ нашого краю.

— **Зміна властителїв.** Послїдними днями перейшов фільварок Лучичі в повітї перемискім з рук Жигмонта Мадейского на власність дра Володисл. Чайковского, адвоката і заступника маршалка перемискої ради повітової за 60.000 зр. — Маєтність Новосїлки і Загочеве в лїскім повітї купив сими днями від Вільгельма Мінквіца Жигм. Мадейский за 115.000 зр.

— **Щедрий дар.** Всч. о. Юзичиньский, сьвященик з Боринич, дарував на руки впреосьв. Митрополита тисяч корон; з того 800 к. на фонд вдовичо-сиротиньский львівский, 100 к. на сс. Служебницї і 100 к. на інститут дївочий сс. Василиянок у Львові.

— **В Голинї під Калушем** відбули ся дня 9. падолиста с. р. на сьв. Димитрія перші загальні збори читальнї „Просьвіти". По богослуженю рано і по вечірни, на котрих явило ся множество людий, а о. Онуфрій Криницкий мав прекрасну проповідь, в будинку шкільнім зібрало ся богато селян, так що й не всї могли поміститися в сали шкільній. Провідником зборів вибрано всч. о. Криницкого, котрий по відповідній промові вніс многолїтє Сьв. Папі і Найясн. Панови, що сьпіваки хорошо відсьпівали. Відтак відчитано привітне письмо від головного видїлу Просьвіти. До видїлу читальнї війшли: учитель Мих. Бабій яко голова, господар Іван Дрогомирецкий яко заступник голови, Іван Блавицкий секретарем, Федь Ткачук касиєром і Іван Шевчук бібліотекарем. В честь провідника зборів і нового видїлу відсьпівано многая лїта. На зборах явили ся також панї: Александра Криницка, Елеонора Пероневич і п-и Ольга і Мария Криницкі, котрі вписали ся в члени. Присутність тих пань зробила дуже добре вражінє на селян. Всїх членів вписало ся понад 60. Ухвалено вести в читальни сьпів самоїлковий в цїли піддержуваня церковного сьпіву, а пізнїйше запровадити хоральний сьпів. Ухвалено заложити крамницю. Вкладку членьску означено на 50 кр. Уряджене шпихлїра відложено поки-що на пізнїйше. По зборах була спільна перекуска; члени забавляли ся при сьпіві народних пісень аж до пізної ночи.

— **Нове фізичне тїло** з дивними прикметами відкрила хемія. Се тїло називає ся кріостазою і складає ся по рівній части з фенїолю, камфори і сапонїна. Оно має прикмету, противну всїм иншим доси звістним тїлам, що в низькій температурі єсть плинне, а при єї піднесеню густїє. Вправдї хемія знає цїлий ряд тїл, плинних в низькій температурі і густїючих в висшій, именно білковаті получення, але они різнять ся тим від кріостази, що коли раз згустїють, то вже нїколи не переходять в плин, хоч би їх виставити і на найнизшу температуру. Інакше дїє ся з кріостазою; она густїє в високій температурі, але під впливом низшої температури заміняє ся знов в плинний стан.

— **Молода палїйка.** З Синевідска в стрийскім повітї доносять, що там від весни с. р. до половини падолиста було 13 огнів, а крім того 3 рази не допущено до огня, отже разом 16 разів. Догадувано ся, що хтось підпалює, однако не можна було нїкого зловити. Аж 14 падолиста схоплено палїйку: Єсть се 12-лїтна дївчина, сирота, котра всюди підпалювала, де була в службі або де єї принято з милосердія. Причини не хоче подати, а взглядно сама не знає, длячого палила.

— **Коло зелїзницї Галич-Острів** розпочали ся вже роботи. Цїлий шлях має бути викінчений і відданий до публичного ужитку в жовтни 1896 року.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 22 падолиста. На вчерашнім засїданю Палати послів вела ся дебата над законом против піяньства. Пос. Лупул доказував, що в Австриї випивають пересїчно 32 лїтри горівки.

Льондон 22 падолиста. Японцї побили під Гсін-ен 20.000 хіньского войска.

Петербург 22 падолиста. Вінчанє царя відбуде ся рішучо дня 26 с. м.

Рим 22 падолиста. Парлямент скликано на день 3 грудня. В Калябриї і Месинї дало ся вчера знову почути землетрясенє.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Велзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зі. зваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

Знаєш, Стасю, для мене то ще одно жерело щастя та думка, що я, хоч матери не затямила, буду мати матір і то таку добру, сьвяту, вже нинї люблену....

— І не жаль тобі буде краю і дому і батька?

З незвичайною натугою, задубілими устами, задавав Сташко ті питаня. Мов прикутий до місця, слухав і слухав невинного щебетаня і страшно мучив ся з якоюсь добровільною охотою, з почутем, що се за память иншого терпить. Тепер до закидів совісти, до жалю над долею бідної дївчини, що стояла перед ним з усьміхом, несьвідома своєї долї, прибувало і росло в серци его чутє безмежного милосердя над тим нещасним чоловіком, котрого молоде, відроджене, сердечними нитками з житем инших злучене житє зруйнував, знївечив.... Відчував тепер всю свою дикість і в страшнім болю повтаряв собі в души: — Ти терпів через мене, нехай же і я терплю, заким згину.

— Чи менї не жаль? — підхопила Ганя. — Спершу було менї дуже а дуже жалко, що бідного татуся покину.... Але.... чи ти розумієш таке самолюбство? Нинї перестала я вже майже мучити ся сею думкою, нинї чую лиш, що я дуже несказано, незаслужено щаслива і що хотїла би щастем своїм подїлитись зі всїми, з цїлим сьвітом, а найперше з тобою, мій дорогий, добрий братчику!

Роз'яснена, усьміхнена, румяна від зворушеня, піднесла очи на него і ставляючи кошик хотїла єму так як перше кинути ся на шию. Та притім вразило єї смертельно блїде, змінене лице Сташка.

— Стасю — відізвала ся жалісно і вхопила его за руку — ти дїйстно хорий. Положи ся лучше.... Очи твої такі блискучі, горячкові і як лїд зимні руки.... то не добре.... Зачекай, я збуджу тата.... може найде який лїк в нашій домашній аптицї.

Сташко старав ся усьміхнути ся.

— Се нїчо, ангелику, то лиш сильна міґрена!... Знаєш що, спробую перейти ся троха.... Менї то часом помагає....

— Отже добре, перейди ся і вертай здоров! Ждемо зі снїданем.

Сташко взяв єї дрібну руку і притиснув до своїх холодних уст.

— До побаченя! найдовше за годину.

Она усьміхнула ся, глянула за відхожим і в хвилю потім усїла в тїни старої липи, щоби з зірваних рож робити букети. Промінь сонця пробив ся крізь зелене галузє та мигтїв по єї волосю і єї рожевій суконцї. Занята своєю роботою, сьпівала півголосом якусь сумну пісню та що раз споглядала на вікна гостинних комнат, що виходили саме в ту сторону города.

Нараз замовкла в половинї такту, бо вистріл залунав у недалекім лїску.

— Мій Боже! — сказала она і оглянула ся з тревогою — от і знов полюють в нашім лїсї! Добре хоч, що так рано тато спить, не чув, не буде гнївати ся....

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.